

NR.12 1968

TĀHEKE

ILJITŠI PÖLLURIBA

JAKOV PINJASSOV

„Tõuse, pojuke, hommik on juba käes,“ sosistas ema mulle kõrva. „Tõusin vastumeelselt, sidusin viisud jalga, pesin end jääkülma veega. Siis läksin hobust jootma.

Oi, kui raske oli nii vara tõusta! Isa hukkus meil Kodusõjas. Vennakest ja vanaema on vaja toita. Olen üheksa-aastane ja mul tuleb olla mehe eest majas. Teadsin sedagi, et emal on väga raske.

Rakendasin hobuse vana vankri ette ja sõitsin koos emaga põllule. Põld oli jaotatud külaelanike vahel väikesteks lapikesteks. Hobune teadis täpselt, kus meie põllulapike asus. Seepärast võisin teel veidi tukkuda.

Ema abiga rakendasin hobuse adra ette ja hakkasin kündma.

„Õpi, pojake, tööd armastama. Töö toidab inimest. Isa hoolitses põllu eest ja põld tasus vaeva. Seda põlluriba on aga vaja eriti hästi künda, pojake. See on Iljitši põlluriba.“

Vanaisa Iljitšist olin palju kuulnud. Temast on jutustanud ema ja külaelanikud. Aga miks meie põlluriba Iljitši ribakeseks kutsutakse, seda ma küll ei teadnud.

„Kodusõja ajal jäid paljud lapsed orbudeks,“ jutustas ema. „Isad võitlesid nõukogude võimu eest ja hukkusid. Kommunistid Lenini juhtimisel tulid lastele appi. Orbude tarvis ehitati lastekodud, organiseeriti kommuunid. Et lapsed ei tunneks tühja kõhtu, hakkasid talupojad Iljitši kutsel orbe abistama. Nad eraldasid oma põllulapikestest ribad, mida nimetasid Iljitši ribakesteks. Külvavad vilja, lõikavad saagi ja viivad orbudele.“

„Ema, kas sina ka viisid orbudele leiba?“

„Aga kuidas siis! Mehed ei tahtnud minu käest võtta. Ütlesid, et mul endalgi kaks orbu majas. Solvusin nende sõnade peale, panin kolm kotti vilja vankrile ja sõitsin ise linna... Ka sel aastal viime neile vilja.“

Ema oli väsinud. Palusin, et ta puhkaks. Ise aga kündsin edasi. Kündsin hoolega, korjasin ära kõik kivid.

„Tubli, pojake! Töötad hoolsalt,“ kiitis ema.

Teel koju unistasin sellest, kuidas me emaga linna sõidame ja kuidas ma siis oma uutele sõpradele kuldse vilja üle annan.

Esimene Lumi

ELLEN NIIT

KÜLL VÄRSKE LUMESADU ON TORE! ÕHK ON S'ABRU-
SEID RÄITSAKAIK TA'IS JA MAA ON PITSIKIRJALINE.
TAAVI KUMMIKUD J'ATAVAD MULLALE KUMMALISI MUSTI
SULAJ'ALGI. ÄRA VEEL KELKU V'ALJA TOO! HANGED ON
ALLES TAEVAS, LIUTEED ALLES LIGEDAD, SÕIDULUMED
VEEL LANGEMATA.

AGA HAKATUS ON JUBA K'ÄES. TRIINU OTSIB ÜLES OMA
TUTIGA TALVEMÜTSI. EMA SEOB TEEDULE KAELA VILLA-
UDUSE VALGE SALLI.

NÜÜD TULI ISA KOJU JA TEMA KANNUL JOOKSIS TAAVI
TUPPA.

OI, VAADAKE, VAADAKE, KUIDAS NENDE PALITUD ÕIT-
SEVAD!

Meil on klassis juba näärid!

INGVAR LUHAÄÄR

KOOLIMAJAS, KOOLITEEL
KÕIK NII TAVALINE VAID –
POLE SAALIS KUUSKE VEEL,
KUSAGIL EI LEIA PILK
NÄÄRIEHTEID KIREVAID.
AGA MEIL ON KLASSIS NÄÄRID!
MEIE KLASSIS JUBA ONI!

LIIMI, PABERID JA KÄÄRID
JA VEEL PALJU MUUD, MIS VAJA,
TUNDI TÕI ME ÕPETAJA,
NUUD EI TEE ME TUNNIS TEHTEID –
TEEME MUUDKUI NÄÄRIEHTEID,
HINDEID SAAME NENDE EEST!

KLASSITÄHVEL, LÄIKIVMUST,
JUSTKUI VARJAKS NAERATUST:
„NOH, KUI VALMIS NÄÄRIEHTED,
KULLAP TEETE JÄLLE TEHTEID.“

Kuusel on raske

LEILI ANDRE

KUUSEL ON RASKE
JA KUUSEL ON PAHA:
OKSAD KÕIK LUMI
VAJUTAB MAHA.

LUMI ON RASKE
JA LUMI ON PAHA.
KUUSK ÜTLEB:
„MA SEDA KOORMAT EI TAHA.
TUULEPOISS, TULE,
MIND RAPUTA VÄHE,
EHK SIIS MU KOOREM
KERGEMAKS LÄHEB!“

TUUL VAATAB –
SEE KA NUUD KOOREM VÕI ASI!
SILMAPILK KUUSKE
TA OKSTEST SASIB.
RAPUTAB, SAKUTAB,
SAKUTAB, RAPUTAB.

OKSAD KÕIK PÜSTI ON TSIUH JA TSAH.
KUUSEKE NOOGUTAB:
„TUBLI! AITÄH!“

Ärkas unest näärिताat

N. ARTJUHHOVA

KORD DETSEMBRIS ALLES ÄRKAS
SUVEUNEST NÄÄRITAAT
JA SIIS EHMUDES TA MÄRKAS –
PORINE ON IKKA MAA.

VAATAS ÜLE VÄLJA MORNILT:
KUS KÜLL TUISUD-TORMID JÄID?
TULID TUISUD, TULID TORMID,
KIHUTASID, ÄHMI TÄIS.

PAKSUD VALGED PILVEKOTID
LUMEST TÜHJAKS PUISTASID,
MULLAKÜHMUD, RAOD JA NOTID
HANGEDESSE TUISKASID.

OHTUL ÖUE ASTUS TAAT
VAATAMA, KAS TALV ON MAAS.

JOOKSID VASTU TORMID-TUISUD,
KOORIS HOIKASID: „JA-JAA!
SINU ROOMUKS JÄNKUPOISID
VOOPASIME VALGEKS KA!”

Tõlkinud HELJO MAND

SAMAL VAATEAKNAL VEEL
SEISIS MÄNGUNÄÄRIMEES.
MUDILASED AGA
SEISID AKNA TAGA.

ENT SIIS JÄRSKU SUNDIS IME,
PÄRIS ÕIGE NÄÄRIIME:
TAADI SILMIS SÜTTIS TULI
JA TA LASTE JUURDE TULI.

TAAT EI OLNUD KADEKOPS,
VISKAS KINKE HOPS JA HOPS.
AVASÜLI IGA LAPS
PÜÜDIS KINGI KRIPS JA KRAPS.

SIIS KUI VAATEAKEN TÜHI,
HÖIKAS NÄÄRITAAT: „HÄID PUHI!”
JA JÄLLE SEISIS LASTE EES
AINULT MÄNGUNÄÄRIMEES.

Näärijutt

IRA LEMBER

VAATEAKNAL OLI SUUR
IMEILUS NÄÄRIPUU.
OKSTE KÜLJES, OKSTE ALL
OLID KINGITUSED TAL.

Illustreerinud H. LARETEI

MATTI RANNU

Illustreerinud S. VÄLJAL

TIKK JA TAKK KOKAD

Ema pesi pesu.
„Lõunal joome piima ja sööme võileiba. Suppi keedan õhtuks,” ütles ema.
„Mina ei taha piima,” mossitas Tikk.
„Mina ei taha võileiba,” virises Takk.
„Näete ju, et mul pole aega,” ütles ema ja läks pesema.
Tikk ja Takk mõtlesid veidi.
„Keedame ise suppi,” pakkus Tikk.
„Keedame,” nõustus Takk.

Siis panid Tikk ja Takk supisse loorberilehti ja pipart ka.

„Supp on valmis,” teatas Tikk.
„Vist küll,” nõustus Takk.
Tikk kustutas gaasipliidil tulle ja Takk tõstis kastruli lauale. Tikk ja Takk kallasisid supi taldrikutesse.
Ema lõpetas pesupesemise ja tuli tuppa.
„Meie keetsime suppi,” uhkustas Tikk.
„Hernesuppi,” kiitles Takk.
„Millist suppi?” imestas ema.

Pakasepoiss

VÄLJA KUNNAP

Pakasepoiss, Talvetaadi ja Lumeide poeg, armastab väga vallatleda nagu kõik põngerjad. Praegugi hüppab ta kooliõues ühelt hangelt teisele ja kriipseldab klassiakendele jäälilli. Kohe lõpevad tunnid ja siis algab õige pidul Kui lapsed koju hakkavad minema, kargab ta neile vildinadele, näpistab kõrvu ja põski, poeb mantlihõlmade vahelt põue. Kõige rohkem meeldib Pakasepoisile narrida esimese klassi Jaaku. Jaak jääb sageli sellil kaela panemata ja mütsikõrvad kõvasti kinni sidumata. Küll on siis hea teda kurgu alt kōditada! Eile aga unustas Jaak oma

kirjud labakud riietusruumi ja Pakasepoiss võis temaga päris käsikäes koju minna. Jaak püüdis küll Pakasepoisi pihust oma sõrmi ära kiskuda, aga neid hoiti kõvasti-kõvasti kinni.

Ka täna on tal just Jaagu jaoks uusi vigureid varuks. Tunnid lõpevad. Lapsed tulevad kooliõue ja hakkavad laiali minema. Jaaku pole nende hulgas. Pakasepoiss vallatleb ühe ja teisega, kuid õiget lõbu sellest ei tunne. Kuhu on sõber jäänud? Ta piilub esimese klassi aknast sisse, kuid Jaaku pole seal.

Pakasepoiss keksib tuttavat teed mööda Jaagu koduni. Ta ei märka aga õues uute kalosside tuttavaid jälgi. Mis on juhtunud? Aknast sisse piiludes näeb ta, et sõber on haigeks jäänud. Jaak on voodis nii kurva näoga, et Pakasepoisil hakkab tast päris kahju. Vaene Jaak, miks ta küll haigestus?

Pakasepoiss murrab akna taga pead, aga ära arvata ei oska. Lõpuks otsustab ta seda Jaagult endalt küsida, kui sõber terveks saab ja jälle koolis käima hakkab.

VAIPIDJÄK ZDIKK

ENO RAUD

Elas kord üks tore päkapikk,
umbes pika päka jagu pikk.
Metsas suure kuuse juure all
oli väike majakene tal.

Iga kord kui saabus nääriöö,
päkapikul algas tähtis töö –
puude külge leiba riputas,
lumme ristikehina siputas.

Tema kannul palju loomi käis,
kuni igäüks sai kõhu täis.
Kõik nad kiitsid päkapikumeest
kena näärikingituse eest.

Illustreerinud E. PIKK

Hallo!
Hallo!

Illustreerinud E. VALTER

TEHNIKA TEEDU TELEGRAMMID

Paar nädalat
ENNE NÄÄRE
sai Tehnika Teet telegrammi:

=TULE KOHE APPI!

KÜÜNLA KUSTI =

TEHNIKA TEEDU TELEGRAMMID

„Kui kutsutakse, peab minema,“ otsustas Teet. Tänavanurgal istus ta taksosse ja ütles juhile aadressi: „Pöialpoiste küünlavabrikusel!“ Vurdi oli takso kohal. Teedule jooksis vastu suurte ümmarguste prillide ja õige pika habemega pöialpoiss. See oli küünlavabriku direktor Künla Kusti. „Mis viga?“ küsis Teet. „Täna tehtud küünlad ei kölba kuhugi. Jätsime töö seisma. Aga näariküünlaid

läheb vaja juba autokoormate kaupa. Küll on hädal!“ Küünlavalamise ruumis kees ilmatu suures katlas küünlarasv. See koosnes niisugustest vahasarnastest ainetest, mida saadakse naftast ja kivisöest. Nahkpõlledes pöialpoisid seisid nukrate nägudega küünlavalamise pinkide juures. Teet uuris pinke. Need olid rauast ja täis auke. Igas augus asus kas sile või siis keerdudega

Ester

Ann

Malle

Maimu

Toomas

Täheke: Hallo, hallo? Kas Näärivana kantselai? Ah Näärivana ise? Siin räägib Täheke. Tere, Näärिताat! Ma tahtsin küsida, kas tublide laste nimekirjad on juba valmis?

Näärivana: On, on. Teame täpselt, kelle jaoks tuleb kaasa võtta kommikott, kelle jaoks vitsakimp.

Täheke: Keda siis Näärivanal on põhjust kiita?

Näärivana: Oi, väga paljusid. Aga kõigepealt tahaksin küll nimetada Kahkva Algkooli III klassi oktoobrilast Andres Kõvermäge. Kord raudtee ääres jalutades märkas Andres, et rööbaste alt on muldvall varisenud. Ta jooksis kiiresti Orava raudteejaama ja teatas sellest pöormeseadjale. Nii jõuti Moskva kiirrong õigel ajal peatada.

Täheke: Oi, kui hea, et Andres oli taiplik poiss ja kiire jooksja! Kas Näärivana nimestikus on veel teisi osavaid, tugevaid ja kiireid lapsi?

Näärivana: Kuidas muidu. Terve hulk on neid Harmi 8-kl. Koolist. Seal on peaaegu kõik poisid-tüdrukud kanged suusatajad. Kooli- ja kojusõiduks ei kasuta neist keegi bussi. Suusad jalga ja üle põldude! Eriti osav mäelaskuja on I klassi poiss Toomas Järve.

Täheke: Aga peale suusatamise? Mis sporti oktoobrilapsed veel teevad?

Näärivana: Nüüd ma pean sulle vist Toomas Johansonist jutustama. Tema on Rapla Keskkooli III klassi poiss. Näe, hakkas mõni aeg tagasi lauatennist õppima, aga nüüd on niikaugel, et saada või võistleva! Eks seal pisikeste treeningugrupis olnud algul teisi oktoobrilapsi, aga teised löid raskusi kartma ja langesid välja.

Täheke: Ma loodan, et sa ka neid lapsi meeles pead, kes mulle on toredaid pilte ja kirjatükke saatnud.

Näärivana: Kuidas siis. Kõik on mul kirjas. Helve Kruus Paope Algkoolist ja Kadri Tulev Võru linnast ja Tiiu Hella Tallinna 7. Keskkoolist ja... Aga küllap sa tead neid isegi.

Täheke: Tean, tean. Jääme siis hüvasti, Näärivana! Aga ole veel nii hea ja vaata, kas kaks Koigi Algkooli oktoobrilast, Taimi Markus ja Lea Kits, on ikka sinu tublide laste nimekirjas. Nemad aitavad mõlemad emal kartuleid koorida ja nõusid pesta. Põrandate pühkimisest ei maksa rääkida.

Näärivana: Küll ma vaatan. Kohtumiseni, Täheke!

küünlavorm. Igast vormist rippus läbi lõng – küünlataht. Teet leidis vea üles: „Tahid on viltu!“ Ta seadis lõngad täpselt keset vormiavasid. „Korras!“ ütles ta. Ja direktor Küünla Kusti hüüdis: „Pöialpoisid, töö jälle käima!“ Algas sigin-saginin. Katla- kraanist lasti sularasva pleknõudesse. Lisati hulka värvi – ühte nõusse kollast, teise rohelist, kolmandasse punast. Värviline sularasv valati vormi-

desse. Kui rasv oli hangunud, tehti vormid lahti ning mitusada siledat ja keerdudega küünalt olid korraka valmis. Kõigil tahid ilusasti keskel. Pakkijad hakkasid küünlaid karpidesse panema. Teet vaatas ka säraküünalde tegemist. Pöialpoisid segasid niisugustest ainetest massi, mis hästi põleb ja sädemeid pillub. Mass pandi ümber traadijuppide ja lasti kõvaks kuivada.

Nüüd tuli Teedule meelde küsida: „Miks sa, Kusti, mind appi kutsusid? Vabrikul ju mehhaanikamees olemas.“ „Mehhaanik läks pisipojaga arsti juurde. Poeg pani omapead küünla põlema ja kõrvetas pöidla ära.“ „Lapsed ei tohi tuletikke puudutada ega küünlaid süüdata. Võib juhtuda suur õnnetus,“ ütles Teet. „Seda peaksid kõik lapsed meeles pidama!“ lausus ka Küünla Kusti.

JAAN RANNAP

TOPI

[Algus «Tähekeses» nr. 5.]

Elmol vajus seda nähes suu lahti.

«Küll on lugu!» ütles ta endale. «Nähtavasti on njuufaundlandi koerad kunagi ammu koos ahvidega džunglis elanud.»

Muidugi mõista Elmo siin eksis. Džunglis ei ole njuufaundlandi koerad kunagi elanud. Kus nemad elasid, võid sa oma isa käest küsida. Topi pugus Loki käppade vahele hoopis muul põhjusel. Kui ta päris väike oli, elas ta mõned kuud suure taani dogi hoole all. Sellest ajast armastas Topi kõiki koeri. Karvase heasüdamliku Loki näol kallistas väike Topi oma kunagist sõpra. Ta ei protesteerinud sugugi, kui selle Loki punutud rihm ka tema kaela ümber köideti. Rõõmsalt niutsudes sibas Topi ootamatult leitud sõbra kõrval. Nüüd ei oleks ta vist isegi hobust ja vankrit kartnud. Rõõmus oli ka Elmo.

«Arvatavasti saan ma nüüd kiita,» mõtles ta, kui nad üle kooliõue läksid.

Kiitmise vastu ei olnud Elmol midagi.

«Mine tea, ehk antakse kompekkegi,» mõtles ta, kui nad üle suure tee ruffasid.

Ka kompekkide vastu ei olnud Elmol midagi.

«Võib-olla tehakse koguni pilt ja pannakse ajalehte,» mõtles Elmo ning käsufas äkki Loki istuma.

See talle nüüd küll ei meeldinud, et ta vanas koolikuu esimesel pildil peale jääb. Poiss, kelle pilt ajalehte pannakse, peab olema kindlasti uutes riietes.

Loomaaia kõrge tara oli siinsamas. Aga ka kodu oli lähedal. Kodu oli nii lähedal, et kui kiiresti joosta, aifaks viiest minutist edasitagasi käimiseks.

Pikemalt kaalumata tõmbas Elmo oma kaaslased põõsaste varju.

«Valva, Loki,» ütles ta. «Sina jääd siia. Ahvike on väsinud.»

Et koeral asi päris selge oleks, sidus Elmo Topi kaelarihma külge oma taskurätiku. Siis ta läks et tolm lendas.

Kui uues mundris poiss tagasi jõudis, istus Loki endises paigas.

Ta istus liikumatult, nagu truule valvekoerale kohane. Taskurätik oli tal käppade vahel. Häda võõrale, kes oleks seda himustanud.

«Aga Topi!» kiljatas Elmo. «Kus on Topi!»

Muidugi mõista ei saanud Loki sõnadega vastata. Kõik, mis ta võis, oli tõsta nina loomaaia tara poole.

[Järgneb.]

Illustreerinud H. SAMPU

DETSEMBRIKUUS ÕITSEVAD LILLED

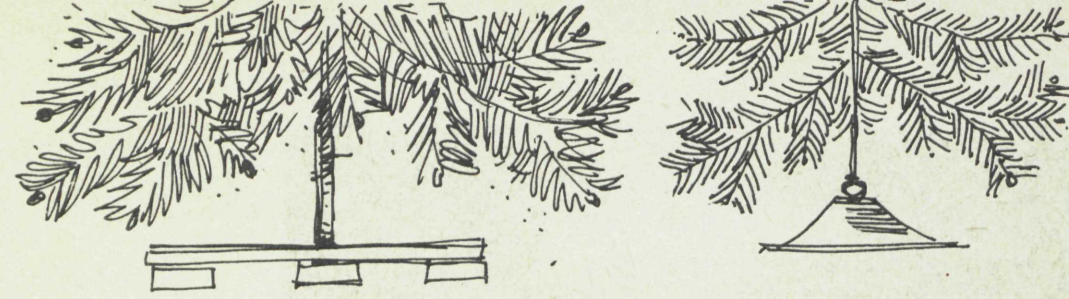
... ja lapsed ei tea midagi talvepakasest ega lumesajust. Ei tea, kui vahva on kelguga sõita ja tore siledal jääl uisutada. Need on alati päikesepaisteliste, palavate maade lapsed.

Nagu pildil näed, võib Aafrika neegrikülas ema tõsta hälli õue õitsva põõsa kõrvale. Teine pilt on Lõuna-Ameerikast. Indiaani tüdruk võib oma kodumaal aasta ringi lilli korjata ja neid linnatännavail müütada.

JÄLLE ON MEIL KÜLAS PRANTSUSE
LASTE SÕBRAD —

REINUVADER JA MESIKÄPP

Kakes Kuuske

MANIVALD KESAMAA

Ei olnud teab mis uhke saks,
latv jäänud vähe hõredaks.

Ka tüvi polnud sirgeim just,
koor sammaldund ja pruunjasmust.

Siis nailonkuusk ei öelnud muud:
„Mu kõrval oled nagu luud.

Kuis läigib minu kallis rüü!
Ei keegi sind mu kõrvalt müü.“

Siis röömsaist lastest täitus pood.
Kes kauni kuuse koju toob?

Ja hüüdsid kõik kui ühest suust:
„See laanekuusk! See laanekuusk!“

Läks suusarada mööda tast,
seal tervitas ta iga last.

Ta okstel orav käbi sõi,
ta ladvas linde laulu löi.

Käis ümberringi tuuleil,
ta alt said kodud mutt ja siil.

Mis loeb ta tüve kühm või möhn,
ta okstes ehtne laanelõhn!

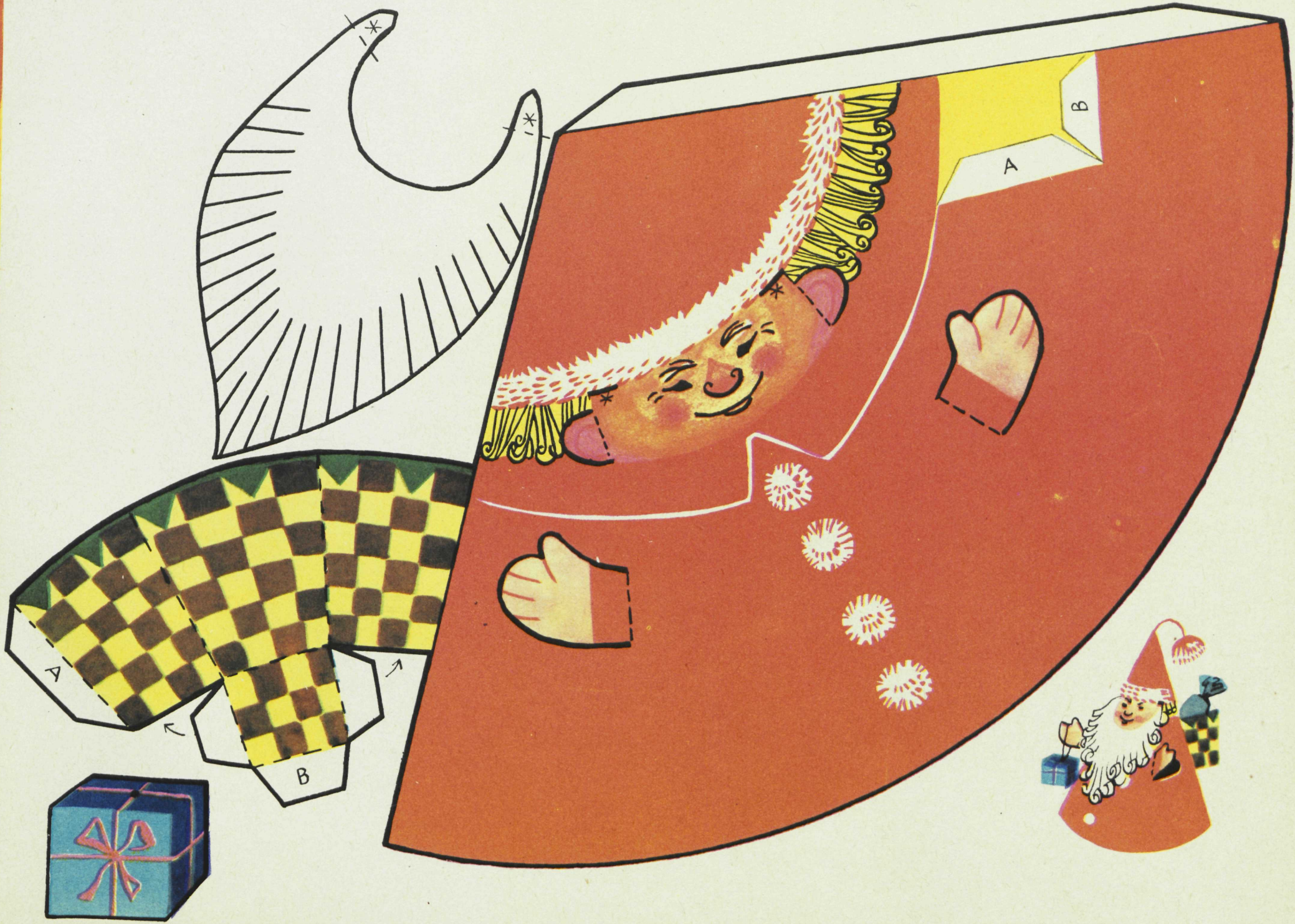
Ja nailonkuusk jäi nukralt vait —
mets polnud tema sünnipaik...

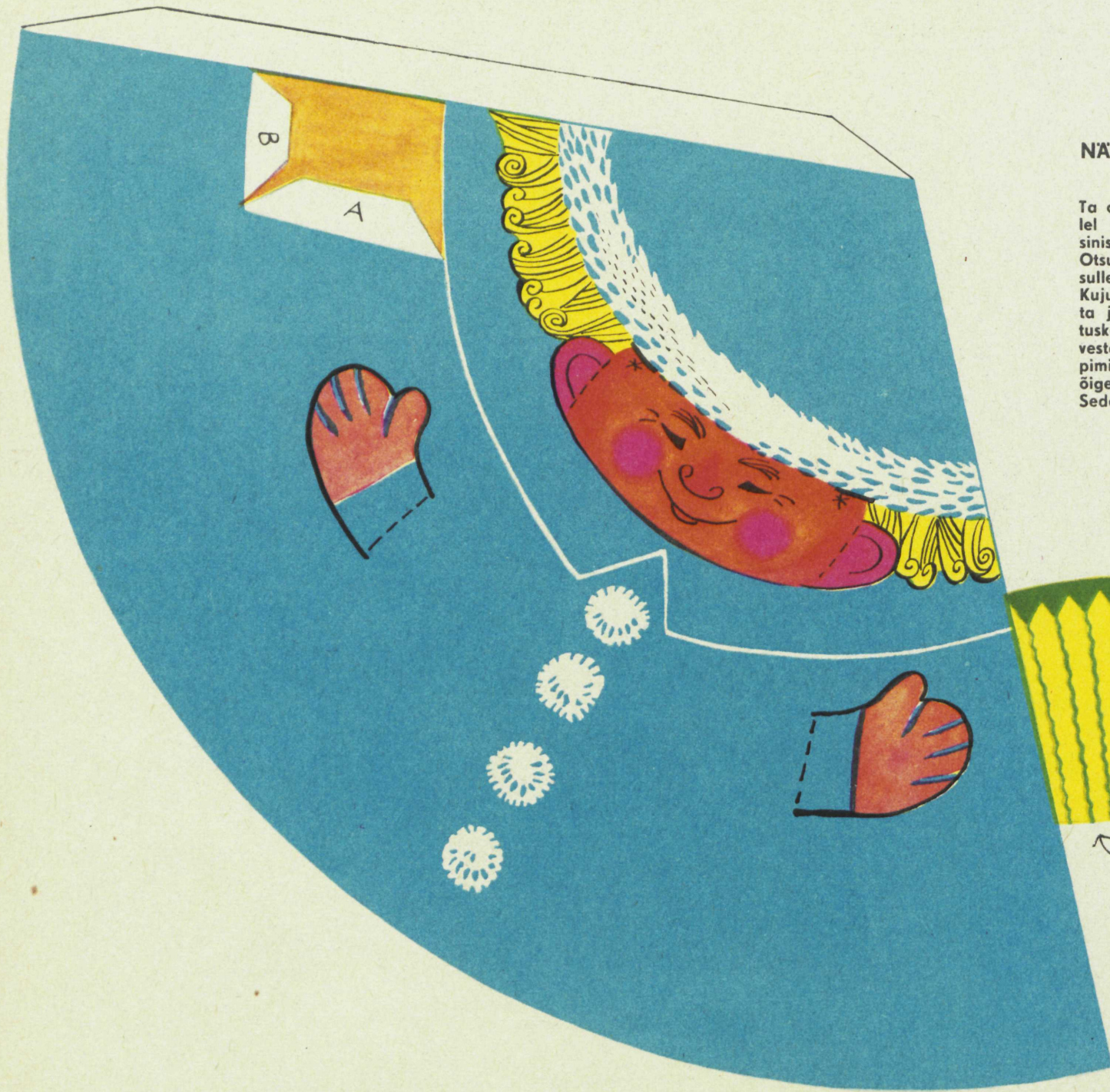
Koos mõlemad nad seisid seal —
kaubamajas leti peal.

Uks saabus otse tehasesst,
kus nailonkuuski tehakse.

Hea tüvi. Kõrge ladvatipp.
Täis uhkust kuuse ninanipp.

Kuid teise koduks oli laas,
kus hõljub tuul, kus lund on maas.

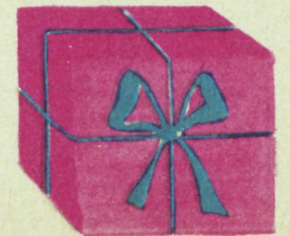
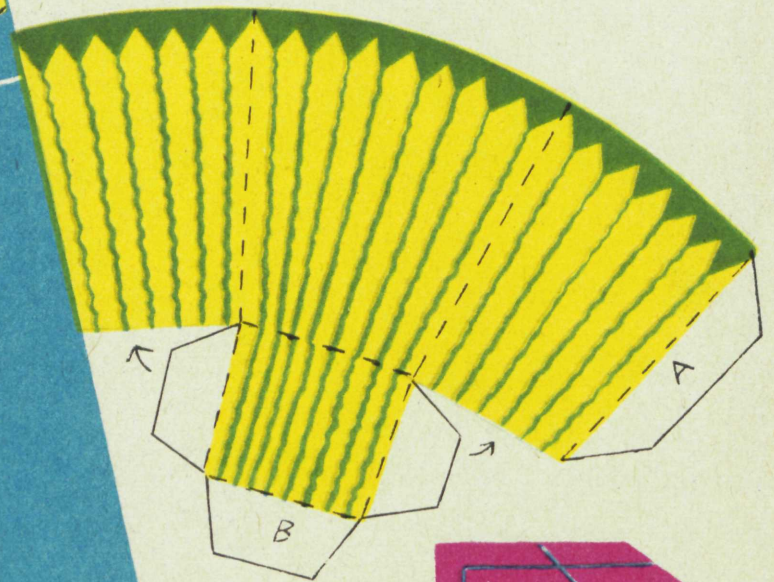

NÄÄRIVANA

Ta on lõikelehe ühel poolel punase, teisel poolel sinise mütsi ja mantliga. Otsusta, kumb näärivana sulle rohkem meeldib! Kujund lõika välja, kooluta ja kleebi kinni. Kingituskorvikese murdmisel arvesta kriipsjooni ning kleepimisel tähti A ja B. Igal õigel näärivanal on habe. Seda ümbritsevate jäme-

date joonte kohalt tee siselõiked. Kui kääriotstega tugevasti üle habemesalvide tõmbad, keerduvad need ilusasti krussi. Tähekestega on märgitud habeme kleepimiskohad. Näärivana on valmis. Müsitippu võid veel enda valmistatud tutikese torgata ja kingituskorvi panna kompeki või pähkli.

KUIDAS KÄITUD SINA?

Vaata neid pilte! Siin on lapsi, kelle kohta ei saa küll öelda, et nad käituksid nii, nagu vaja.

Mis sinu arvates hukkamõistu väärib? Kuidas toimid sina?

Parematele viktoriinilahendajatele on varuks preemiad.

1

2

3

4

5

Joonistanud V. KOTKAS

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri „Täheke“ nr. 12 – 1968, IX aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kollegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, M. Velleste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

Laduda antud 25. XI 1968. Trükkida antud 25. XI 1968. Trükiarv 55 000. Paber 90×60/8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.83. MB-10316. Tellimise nr. 1343. Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Kreutzwaldi t. 24.

Esikaanel A. VENDERI
joonistus „Kuusetoojad“.

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,83 учётно-издательских листа. Типография «Oktoober», ЭССР, Tallinn, Креutzвальди, 24. Адрес редакции: ЭССР, Tallinn 1, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 1343. Тираж 55 000.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

TEEME
LAHTI
POSTI-
PAUNA!

„Esimene talvapäev“ – Valga Pioneeride Maja kunstiringi liikme LEA PALTSEPI linoollõige.

„Kaelkirjakonna koolis“ – joonistanud 5-aastane TIINA BEEK Kiviõlist.

Lumemees

Ühes suured lumehanged,
õhetavad lastel palged.
Lapsed lumes rassivad,
lumepalle tassivad.

Varsti uhke lumemees
seisab kuuriukse ees.
Aga meie väike Muri
mehe peale kole kuri:
„Mis sa seisad minu ees,
paha oled, lumemees!“

SILVI KOPP,
Salme Algkooli õpilane

Ootan lund!

Möödunud talvel käisin isa ja emaga palju suusatamas. Emaga ei oska hästi suusatada ja seepärast pidime sõitma väikestest mägedest alla. Kord jõudsime hästi suure mäe juurde. Tahtsin sellest alla lasta. Juba ülesronimisega oli tükk tegemist. Emaga jäi alla, tema ei julgenud üleski tulla. Sõitsin isaga koos. Algul läks kõik ilusti, aga siis jalg vääratas ja olingi kõhuli lumes. Suusad libisesid üksinda emani. Kui üles sain, tundsin suus valu. Hammas oli lahti tulnud. Ehmusin kolledasti, emaga aga lohutas ja ütles, et see hammas pidigi ära tulema. Sellel talvel tahan ka isa ja emaga suusatama minna. Lubasime isaga emale suusatamise nii selgeks õpetada, et ta koos meiega julgeb ka mäest alla lasta.

IVO LIIDEMAA,
Tallinna 17. 8-kl. Kooli
oktoobrilaps